

ÜZENET A SZERZŐTŐL

Ezt a könyvet nem terveztem.

De miután megjelent a *Szívatás*, ráébredtem, hogy Jared története éppolyan fontos, mint Tate-é, ráadásul az olvasók közül is sokan felvetették, milyen jó lenne az ő szemszögéből is megismerni az eseményeket. Tudni akarták, hogy mi az ő sztorija.

És ezért örökké hálás leszek nekik. Nagyon szerettem írni ezt a könyvet, és figyelni, ahogy Jared karaktere fejlődik.

Bár a *Nélküled* önmagában is megállja a helyét, nem javaslom, hogy ezzel kezdjétek, ha el szeretnétek olvasni a Fall Away sorozatot. Sokkal jobban fogjátok élvezni ezt a regényt, ha először Tate nézőpontjából ismeritek meg az eseményeket, ráadásul a *Szívatás* után jobban vágytok majd arra, hogy Jared oldaláról is felfedezzétek a történetet.

Ugyanakkor szeretném megnyugtatóni azokat, akik már olvasták a *Szívatást*. Nagy kihívás, amikor ugyanazt a történetet akarjuk megírni egy másik szereplő nézőpontjából, mert egyetlen olvasó sem szeretné, hogy félrevezessék, és kétszer vegye meg ugyanazt a regényt.

Nagyon keményen dolgoztam, hogy valami mást adjak a kezeitekbe.

Ez NEM a *Szívatás* újramesélése.

Hanem Jared története.

A nevem Jared.

A nevem Jared.

A nevem Jared.

Ismételgettem magamban újra meg újra, miközben próbáltam lelassítani a szívverésemet. Át akartam menni, hogy megismerkedjek az új szomszédjainkkal, de ideges voltam.

Most költözött a mellettünk lévő házba egy gyerek, ő is tízéves lehet, mint én. Elmosolyodtam, amikor megláttam, hogy lány léteire baseballsapkát meg tornacipőt visel. A környékünkön egy csaj sem öltözködött így, ráadásul még szép is volt.

Az ablakpárkányra támaszkodva figyeltem a szomszéd házat, amely megtelt zenével és fénnel. Hosszú ideig senki nem élt ott, és amikor mégis, akkor is csak idős emberek.

Hatalmas fa állt a két ház között, de még így is átláttam a zöld levelek közti réseken.

– Hé, édesem!

Oldalra fordítottam a fejemet, és láttam, hogy anyám az ajtókeretnek támaszkodik. Mosolygott, de a szeme könnyes volt, a ruhái meg gyűröttek.

Megint rosszul volt. Mindig így érezte magát, amikor túl sokat piált.

– Láttam, hogy új szomszédjaink vannak – folytatta. – Találkoztál már velük?

– Nem – ráztam meg a fejem, és megint kinéztem az ablakon, miközben azt kívántam, hogy menjen már ki a szobámból. – Van egy lányuk. Fiúk nincsenek.

– És egy lánnyal nem barátkozhatsz? – Megbicsaklott a hangja, és hallottam, ahogy nyel egyet.

Tudtam, hogy rövidesen mi történik, és összeszorult a gyomrom.

– Nem, nem barátkozhatok.

Nem szerettem anyámmal beszélni. Igazából azt sem tudtam, hogyan szóljak hozzá. Sokat voltam egyedül, és egyébként is csak feldühített.

– Jared... – kezdte, de aztán hallgatott.

Egy pillanattal később hallottam, hogy elsétál, majd becsap egy ajtót a folyosó végén. Biztos a fürdőszobába ment hányni.

Anyám nagyon sokat ivott, főleg a hétvégéken, és hirtelen már nem is akartam annyira megismerkedni a szomszédban lakó szőke hajú lánnyal.

És akkor mi van, ha menőnek látszik és szeret biciklizni?

Vagy hogy az Alice in Chains szól a hálószobájából? Legalábbis úgy gondoltam, az az ő szobája. A függönyök ugyanis össze voltak húzva.

Felegyenesedtem, és már épp el akartam feledkezni az egésztől és csinálni magamnak valami vacsorát – gyanítottam, hogy anyám aznap nem fog főzni –, de akkor megláttam, hogy elhúzzák a függönyt a szomszédban, és megtorpantam.

Ott állt a lány. *Mégiscsak az az ő szobája!*

És valamiért elmosolyodtam. Tetszett, hogy a szobánk szemben van egymással.

Hunyorítottam, hogy jobban lássam, miközben kinyitja az erkélyajtót, de aztán döbbenet elkerelkedett a szemem, amikor észrevettem, mit csinál.

Mi? Megbolondult?

Felrántottam az ablakomat, és kidugtam a fejem az esti levegőbe.

– Hé! – kiáltottam oda neki. – Mit csinálsz?

A lány felkapta a fejét, nekem pedig elakadt a lélegzetem, amikor megingott az ágon, és kapálózva próbálta visszaszerezni az egyensúlyát. Jobbra-balra csapkodott a karjaival, én meg azonnal kimásztam az ablakomon, és elkezdtem felé kúszni a fán.

– Óvatosan! – kiáltottam, amikor lehajolt és megfogott egy vastagabb ágat.

Beljebb merészkedtem a fán, és közben erősen kapaszkodtam egy ágba a fejem mellett, nehogy leessek.

Hülye csaj! Mit csinált?

Tágra nyílt kék szemekkel nézett rám, miközben négykézláb kapaszkodott az ágba, ami rázkodott alatta.

– Nem mászhatsz csak így egyedül fára! – háborogtam. – Majd-nem leestél. Gyere ide! – Lehajoltam, hogy megfogjam a kezét.

Az ujjaim rögtön bizseregni kezdtek, ahogy megérintettem, pont úgy, mint amikor elzsibbad valamelyik testrészünk.

A lány remegő lábakkal felállt, én meg erősen kapaszkodtam az ágba a fejemnél, miközben a fatörzshöz araszoltam vele.

– Miért csináltad ezt? – panaszkodott mögöttem. – Tudom, hogyan kell fára mászni. Megijesztettél, és ezért estem le majdnem.

Ahogy leültem a fa vastag, belső részére, rápillantottam.

– Persze, hogy azért... – mormogtam, és megtöröltem a keze-met a khaki cargo nadrágomban.

Az utcánkat, a Fall Away Lane-t bámultam, de nem tudtam elfelejteni, milyen érzés volt fogni a kezét. A bizsergés felkúszott a karomon és beborította az egész testemet. Olyan volt, mintha minden szőrszálam égnek meredne, és nevetni akartam, mert csikizett.

A lány először csak állt, feltehetően duzzogott, de néhány másodperc múlva leült mellém. Együtt himbáltuk a lábunkat a levegőben.

– Szóval... – kezdte, és a házunk felé mutatott. – Ott laksz?

– Igen. Anyámmal – feleltem, és amikor ránéztem, észrevettem, hogy lesütötte a szemét, és elkezdett babrálni az ujjával.

Néhány másodpercre szomorúnak tűnt, aztán összevonta a szemöldökét, és úgy nézett ki, mintha próbálná visszatartani a könnyeit.

Mi rosszat mondtam?

Még mindig az a kezeslábas volt rajta, amelyikben korábban láttam, amikor a költöztető kocsiból pakoltak ki az apjával. A haját leengedte, és eltekintve a néhány folttól a nadrágján, tisztának látszott.

Néhány percig csendben ültünk egymás mellett, az utcát bámultuk, és hallgattuk, ahogy a levelek zizegnek körülöttünk a szélben.

Nagyon aprónak tűnt mellettem, mintha bármelyik percben leeshetne az ágról, mert képtelen megtartani magát.

Az ajka legörbült, és fogalmam sem volt, hogy mitől olyan szomorú. Csak annyit tudtam, hogy nem akarok sehova menni, amíg jobban nem érzi magát.

– Apukádat már láttam – szólaltam meg. – Hol van anyukád? Megremegett az alsó ajka, és felpillantott rám.

– Anya tavasszal meghalt. – Könnybe lábadt a szeme, de vett néhány mély lélegzetet, mintha megpróbálna erős maradni.

Még soha nem találkoztam olyan gyerekekkel, akinek meghalt az anyja vagy az apja, és hirtelen rosszul éreztem magam, amiért nem kedvelem anyámat.

– Nekem nincs apám – árultam el neki, próbálva jobb kedvre deríteni. – Elhagyott minket, amikor kisbaba voltam. Anya szerint nem jó ember. Legalább a te anyukád nem önszántából hagyott el téged, nem igaz?

Tudtam, hogy hülyeség, amit mondtam. Nem azt akartam elérni, hogy úgy tűnjön, ő jobban járt, mint én. Csak úgy éreztem, mondanom kell neki valamit, amitől jobban érzi magát.

Szívem szerint megöleltem volna. Igazából abban a pillanatban azt szerettem volna a legjobban.

De nem mertem megtenni. Úgyhogy inkább témát váltottam:

– Láttam, hogy apádnak van egy öreg kocsija.

A lány nem nézett rám, de grimaszolt.

– Az egy Chevy Nova. Nem pusztán egy öreg kocsi.

Tudtam, hogy milyen autó. Csak kíváncsi voltam, ő tudja-e.

– Szeretem a kocsikat. – Lerúgtam magamról a cipőmet, majd figyeltem, ahogy a földre esik, és a lány is ugyanezt csinálta a piros tornacipőjével. Csupasz lábunk előre-hátra lengett a levegőben. – Egy napon a Loopnál fogok versenyezni – jelentettem ki.

Felcsillant a szeme, és felém fordult.

– A Loopnál? Mi az?

– Egy versenypálya, ahová a nagyok járnak. Mi is mehetünk majd, amikor gimisek leszünk, de csak akkor, ha van kocsink. Eljöhetsz, és szurkolhatsz nekem.

– Én miért nem versenyezhetek? – Mérgesnek látszott.

Komolyan kérdezte?

– Nem hiszem, hogy engedik a lányokat versenyezni – válaszoltam, és nagyon kellett igyekeznem, hogy ne röhögjek a képébe.

A lány összehúzta a szemét, és megint az utcát bámulta.

– Te majd ráveszed őket, hogy engem engedjenek.

A szám felfelé görbült, de visszatartottam a nevetést.

– Talán.

Tuti biztos.

Kinyújtotta felém a kezét, hogy megrázzam.

– Tatum vagyok, de mindenki Tate-nek hív. Nem szeretem a Tatumot. Értetted?

Bólintottam, megfogtam a kezét, és megint éreztem, ahogy a forróság végigszalad a karomon.

– Jared vagyok.

6 évvel később

Avér kiserken az alsó ajkamon, és hosszú, vörös folyamként a padlóra hullik. Hagyom, hogy a szám megteljen a vörös folyadékkal, amíg ki nem csordul, mert rohadtul fáj mindenem még ahhoz is, hogy kiköpjem.

– Apa, kérlek! – könyörgök, és a hangom megremeg, ahogy a testem rázkódik a félelemtől.

Anyának igaza volt. Apa rossz ember, és azt kívánom, bár ne sikerült volna anyámat rábeszelnem, hogy engedje, hogy apámnál töltssem a nyarat.

A konyhapadlón térdelek, reszketek, és a két kezem össze van csomózva a hátam mögött. A durva kötél a bőrömbe mar.

– Könyörögsz, te kis pina? – vicsorogja az apám, és újra lesújt a szíjjal a hátamra.

Összeszorítom a szememet, és megrezzenek, miközben tűz perzseli végig a lapockámat. Becsukom a számat, próbálok csendben maradni, és mélyeket lélegzem az orromon keresztül, amíg az égő érzés csillapodik. Az ajkam duzzadt, és a vér fémese íze megtölti a számat.

Tate.

Az arca felvillan a gondolataimban, és visszahúzódok az elmémbe oda, ahol ő van. Ahol együtt vagyunk. Aranyszínű haja lebeg a szélben, ahogy a halastó körüli sziklákon mászunk. Mindig mögöttem haladok, hogy elkapjam, ha megbotlik. Viharos kék tekintetével mosolyogva néz rám.

De az apám hangja behatol a tudatomba.

– Nem könyörögsz! Nem kérsz bocsánatot! Tessék, ez lett a vége annak, amiért hagytam, hogy az a kurva neveljen fel téged. Egy senki vagy, egy gyáva fűreg.

Szúr a fejbőröm, ahogy a hajamnál fogva hátrarántja a fejemet, hogy a szemembe nézzen. Felfordul a gyomrom, amikor megérezem a leheletén a sör és a cigi szagát.

– Legalább Jax hallgat rám – morogja összeszorított fogai között, nekem pedig forog a gyomrom a hányingertől. – Nem igaz, Jax? – kiált hátra a válla fölött.

Elenged, odasétál a konyha sarkában álló fagyasztóhoz, és kétszer kopogtat a fedelén.

– Élész még odabent?

Minden arcizmom ég a fájdalomtól, ahogy próbálok visszatartani a könnyeimet. Nem akarok sírni vagy sikítani, de Jax, apám másik fia, már majdnem tíz perce bent van a mélyhűtőben. Tíz egész perce, és egy hangot sem adott ki magából.

Miért csinálja ezt az apám? Miért Jaxet bünteti, amikor rám mérges?

De csendben maradok, mert apa azt szereti. Ha megkapja, amit akar, talán kiengedi az öcsémet. Biztos nagyon fázik odabent, és nem tudom, hogy van-e elég levegője. Mennyi ideig tud valaki életben maradni egy fagyasztóban? Lehet, hogy már meg is halt.

Istenem, még csak egy kislány! Visszapislogom a könnyeimet. Kérlek, kérlek, kérlek...

– Szóval... – Apa odasétál a barátnőjéhez, Sherrilynnhez, a fura hajú drogoshoz, meg a barátjához, Gordonhoz, aki egy kibaszott hátborzongató seggfej, és mindig furán néz rám.

Mindketten a konyhaasztalnál ülnek, és élvezik a ma terítéken lévő drogot, miközben egy fikarcnyit sem törődnek azzal, hogy mi folyik a szobában két tehetetlen gyerekkel.

– Mit gondoltok? – Apa egyik kezét az egyik, másik kezét a másik haverja vállára teszi. – Hogy fogjuk megtanítani a fiamnak, hogyan legyen férfi?

Vadul száguldozó pulzussal riadtam fel. Izzadságcsepp gördült végig a vállamon, és pislogva próbáltam kivenni a szobám körvonalait.

Rendben van. Nagyot sóhajtottam. Nincsenek itt. Csak álom volt.

Otthon voltam. Apámnak se híre, se hamva. Gordon és Sherilynn rég eltűntek.

Minden rendben van.

De mindig meg kellett győződnöm róla.

Ólomnehéznek éreztem a szemhéjamat, de felültem, és sietve végigpásztáztam a szobámat. A reggeli fény irritálón áradt be az ablakon, mint egy légkürt zajongása, és a kezemmel eltakartam a szememet a bántó napsugarak elől.

Korábban a sok szart a szekrényemről a földre löktem, de nem volt szokatlan, hogy kupit csinálok, amikor teljesen elázok. Egy kis rendetlenségtől eltekintve a szoba csendes és biztonságos volt.

Újra felsóhajtottam, majd nagy levegőt vettem, és megpróbáltam lelassítani a szívverésemet, miközben továbbra is a szobámat figyeltem. Csak azután állapodott meg a tekintetem a mellettem fekvő alakon, miután alaposan körbenéztem a helyiségben. Mit sem törődve a szemem mögött lüktető fájdalommal, amit az előző esti piának köszönhettem, lehúztam a takarót, hogy megnézzem, ostobaságomban – vagy inkább részegségemben – kinek engedtem meg, hogy nálam töltsen az egész éjszakát.

Nagyszerű.

Még egy kibaszott szóke.

Mi a francot gondoltam?

A szókék nem voltak az eseteim. Mindig jó kislánynak látszóttak. Nem egzotikusnak vagy kissé érdekesnek. Túl tisztának.

Úgy néztek ki, mint a szomszéd lány.

És ki akarta azt?

Ám az utóbbi néhány napban – amióta a rémálmodok újrakezdődtek –, csak szókékre vágytam. Olyan volt, mintha betegesen önpusztító hajlamom lett volna arra, hogy újra meg újra azt a szókét keressem, akit imádtam gyűlölni.

De... be kellett ismernem, hogy a mellettem fekvő csaj dögös volt. A bőre selymesnek látszott, és szép melle volt. Mintha valami olyasmit mondott volna, hogy a nyári szünetre jött haza a Purdue Egyetemről. Szerintem nem árultam el neki, hogy még

csak tizenhat vagyok és gimibe járok. Lehet, hogy rázúdítom, amikor felébred. Csak a vicc kedvéért.

Hátrahajtottam a fejemet, és annyira fáj mindenem, hogy még csak el sem mosolyodtam, amikor elképzelttem, mennyire ki fog akadni.

– Jared?

Anyám kopogtatására felkaptam a fejemet, és összereztem.

Úgy lüktetett a halántékom, mintha valaki egész éjszaka ütötte volna, és ebben a pillanatban egyáltalán nem akartam anyámmal foglalkozni. De azért leugrottam az ágyról, és az ajtó felé indultam, mielőtt a mellettem fekvő lány megmoccan volna. Résnyire tártam az ajtót, és olyan türelmesen néztem anyámra, amennyire csak bírtam.

Rózsaszín melegítőnadrág meg egy hosszú ujjú póló volt rajta – egészen szép öltözék egy vasárnapra –, de nyaktól felfelé ugyanolyan rendezetlen volt, mint máskor. A haját csak összefogta, és az előző napi sminkje elkenődött a szeme alatt.

A másnapossága valószínűleg az enyémmel vetekedett. Ő csak azért volt már fent és járkált a házban, mert a teste sokkal jobban hozzá volt szokva, mint az enyém.

Amikor azonban összeszedte magát, látszott rajta, hogy igazából milyen fiatal. A legtöbb barátom, amikor először látta, azt hitte, hogy a testvérem.

– Mit akarsz? – kérdeztem.

Szerintem arra várt, hogy beengedjem, de az szóba sem jöhetett.

– Tate elmegy. – A hangja szelíd volt.

A szívem veszettül dörömbölni kezdett a mellkasomban.

Az ma van?

Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha egy láthatatlan kéz feltépte volna a gyomromat, és összerándultam a fájdalomtól. Nem tudtam, hogy mi okozta, a macskajaj vagy az, hogy emlékezettek Tate távozására, de összeszorítottam a fogamat, hogy magamban tartsam a torkomba toluló epét.

– És? – motyogtam érdektelenséget tettetve.

Anya a szemét forgatva nézett rám.

– Arra gondoltam, talán levonszolod hozzá a segged és elbúcsúzol tőle. Egy teljes évig távol lesz, Jared. Régen barátok voltatok.

Ja, két évvel ezelőttig ... A kilencedik előtti nyáron meglátogattam az apámat, és amikor hazajöttem, ráébredtem, hogy egyedül vagyok. Az anyám gyenge volt, az apám egy szörnyeteg, és kiderült, hogy Tate mégsem a barátom.

Csak megráztam a fejemet, aztán anyámra csaptam az ajtót.

Persze, majd még tényleg kimegyek és búcsúzóul megölelem Tate-et. Egyáltalán nem érdekelt, mi van vele, és örültem, hogy megszabadulok tőle.

De volt egy csomó a torkomban, amit sehogy nem tudtam lenyelni.

Nekidőltem az ajtónak, és úgy éreztem, mintha ezernyi téglasúly nyomná a vállamat. Elfelejtettem, hogy aznap utazik el. Beckmanék két nappal korábbi bulija óta gyakorlatilag folyamatosan részeg voltam.

A francba!

Hallottam, hogy kint kocsiajtók csapódnak, és ráparancsoltam magamra, hogy maradjak ott, ahol vagyok. Nem kellett látnom őt.

Engedd, hogy Franciaországba menjen tanulni. A távozása volt rohadtul a legjobb dolog, ami csak történhetett.

– Jared! – Megfeszültem, amikor anya felkiáltott a földszintről. – A kutya kiszökött. Jobban teszed, ha mész és behozod.

Nagyszerű.

Ki akar fogadni velem, hogy ő engedte ki azt az átkozott kutyát? És ki akar fogadni abban, hogy a *bejárati* ajtón engedte ki? Olyan erősen összehúztam a szemöldökömet, hogy már fáj.

Magamra kaptam az esti farmeremet, felrántottam a szobám ajtaját, nem foglalkozva azzal, hogy a purdue-s csaj felébred-e, és leviharzottam a lépcsőn.

Anyám a nyitott bejárati ajtónál várt, odanyújtotta a pórázt, és úgy mosolygott, mintha nagyon okos lenne. Kikaptam a kezéből, aztán kiléptem a házból, és Tate-ék udvara felé indultam.

Flúgos az ő kutyája is volt, úgyhogy biztosan hozzá rohant.

– Azért jöttél, hogy elköszönj tőlem? – Tate a házuk előtti fűvön térdelt az apja Broncója mellett, és amikor meghallottam felszabadult, boldog nevetését, földbe gyökerezett a lábam. Úgy mosolygott, mintha karácsony reggel lett volna, és behunyta a szemét, amikor Flúgos megszaglászta a nyakát.

Elefántcsontszínű bőre ragyogott a reggeli napsütésben, és telt, rózsaszín ajka szétnyílt, felfedve tökéletes, fehér fogsorát.

A kutyán is látszott, hogy mennyire boldog. Vidáman csóválta a farkát, én pedig úgy éreztem magam, mintha betolakodó volnék.

Egy pár voltak, szerették egymást, és a hasam megtelt pillangókkal.

Afranca! Összeszorítottam a fogamat.

Hogy csinálta? Hogy sikerül mindig elérnie, hogy jól érezzem magam, amikor boldognak látom őt?

Hosszan pislogtam.

Tate tovább motyogott a kutyának.

– Ó, hát, én is szeretlek téged! – Úgy hangzott, mintha egy gyerekhez beszélne, édes volt, meg ilyen szarságok, és Flúgos közben tovább bökdöste meg nyalogatta az arcát.

Nem kellett volna ennyire szeretnie őt. Végül is mit tett érte Tate az elmúlt két évben?

– Flúgos, gyere ide! – vakkantottam, de igazából nem a kutyára voltam mérges.

Tate rám emelte a tekintetét, és felállt.

– Most már a kutyával is bunkó vagy? – kérdezte mogorván, és csak ekkor vettem észre, hogy mi van rajta.

A Nine Inch Nails-es póló, amit tizennégy éves korunkban adtam neki, és ettől a mellkasom valamilyen hülye, ismeretlen okból összeszorult.

Elfelejtettem, hogy nála van.

Oké... nem igazán. Azt hiszem, nem gondoltam, hogy *még mindig* megvan neki.

Valószínűleg arra sem emlékezett, hogy tőlem kapta.

Lehajoltam, hogy felcsatoljam Flúgosra a póráz, és közben halványan elmosolyodtam.

– Megint megszólaltál, Tatum.

Nem hívtam Tate-nek. Gyűlölte a Tatumot, ezért így szólítottam. Unott, felsőbbrendű kifejezést öltöttem az arcomra.

Boldogabb leszek nélküle, mondtam magamnak. Semmit nem jelentett nekem.

És mégis megszólalt egy halk hang a fejemben. *Ő a mindenem.*

Tate megrázta a fejét, és fájdalom csillogott a szemében, miközben megfordult, hogy faképnél hagyjon.

Gondolom, ez azt jelentette, hogy nem fog veszekedni velem. Aznap nem. A péntek esti buli – amikor megaláztam, ő meg orrba vágta a barátomat, Madocot – biztos csak egyszeri alkalom volt.

– Ezt fogod viselni a repülőgépen? – kérdeztem gúnyosan mosolyogva.

Le kellett volna lépnem onnan, de képtelen voltam békén hagyni. Ez volt a függőségem.

Ökölbe szorított kézzel fordult vissza hozzám.

– Miért kérdezed?

– Csak egy kicsit selejtesen néz ki, ennyi. – Pedig ez szemenszedett hazugság volt.

A fekete póló viseltes volt ugyan, de úgy állt rajta, mintha rászabták volna, és a sötét farmere rásimult a fenekére, pontosan megmutatva nekem, hogyan nézne ki meztelenül. Hosszú, fényes hajával és hibátlan bőrével tüzesnek és édesnek látszott, én pedig egyszerre akartam felfalni és elégni benne.

Tatum dögös volt, de fogalma sem volt róla.

És szóke vagy sem, ez volt az esetem.

– De ne aggódj – folytattam –, megértem.

Összehúzta a szemét.

– Mit értesz?

Lehajoltam, és önelégült mosollyal néztem rá.

– Mindig is szeretted az én ruháimat hordani.

Elkerekedett a szeme, és az arcán megjelenő pír arról árulkodott, hogy nagyon mérges. Csak úgy áradt belőle a düh.

Én meg elmosolyodtam magamban, mert ezt marhára szerettem.

Nem futott el.

– Várj egy pillanatot! – Felemelte a mutatóujját, majd megfordult és az autóhoz sétált.

Benyúlt az első ülés alá, ahol az apja vészhelyzet esetére tartott holmikát, kihalászott valamit, aztán becsapta a kocsisajtót. Amikor mérgesen visszatrápolt hozzám, megláttam, hogy egy öngyújtó van a kezében.

Mielőtt felfoghattam volna, hogy mi történik, Tate kibújt a pólójából, felfedve szexi sportmelltartóba bújtatott tökéletes mellkasát.

A szívem majdnem kiugrott a helyéről, olyan rohadt gyorsan kalapált.

Szent szar!

Visszafojtott lélegzettel figyeltem, ahogy felemeli a pólót, életet lehel a gyújtóba, majd a lángba tartja az anyag alját, amely azonnal meggyullad.

A rohadt életbe! Mi a fene volt vele mostanában?

Tekintetem az övére villant. Az idő megdermedt körülöttünk, miközben egymást bámultuk, és teljesen elfeledkeztünk a ketőnk között lángoló ruhadarabról. Tate haja a teste körül táncolt, viharos tekintete átdöfte a bőrömet, behatolt az agyamba, és megakadályozta, hogy megmozduljak vagy megszólaljak.

A karjai remegtek egy kicsit, és bár egyenletesen lélegzett, nagyon mélyen beszívta a levegőt. Pokoli ideges volt.

Oké, tehát amikor a múltkor betörte Madoc orrát, az nem csak egyszeri fellángolás volt. Felvette velünk a harcot.

A gimni elmúlt két évében megkeserítettem az életét. Hazugságokat terjesztettem róla, tönkretettem néhány randiját, és mindezt a saját magam szórakoztatására csináltam. Tate provokálása – kiközösítése a suliban – kerekké tette a világot; olyankor úgy éreztem, hogy élek, de ő egyszer sem vágott vissza. Mostanáig. Talán azt hitte, hogy ha úgymint elhagyja a várost, már szélnek eresztheti az óvatosságot.

Még erősebben szorítottam ökölbe a kezemet, és hirtelen megbénított a tudat, hogy mennyire fog hiányozni. És nem az, hogy utálok, vagy hogy folyton piszkálok.

Csakis... ő... fog... hiányozni.

És ettől a felismeréstől olyan erősen összeszorítottam az állkapcsomat, hogy belenyilallt a fájdalom.

Rohadék.

Még mindig a hatalmában tartott.

– Tatum Nicole! – kiáltotta az apja a verandáról, és mindketten visszazökkentünk a valóságba.

Mr. Brandt odarohant hozzánk, kikapta a pólót a lánya kezéből, és a földre dobva taposni kezdte, hogy eloltsa a lángokat.

Nem vettem le a tekintetemet Tate-éről, de a pillanat megtört, és végre képes voltam levegőt venni.

– Egy év múlva találkozunk, Tatum – vettem oda neki, és reméltem, hogy fenyegetésnek hangzott, amit mondtam.

Ő felemelte az állát, és csak dühösen bámult rám, miközben az apja rászólt, hogy menjen be és vegyen fel egy másik pólót.

Flúgossal az oldalamon elindultam a házunk felé, és közben letöröltem a homlokomra kiütközött hideg verítéket.

A rohadt életbe! Élesen beszívtam a levegőt.

Miért nem tudtam kiverni ezt a lányt a fejemből? A dögös kis pirózós mutatványa sem fog segíteni abban, hogy elfelejtsem.

Ez a kép örökre az emlékeimbe égett.

A félelem befészkelte magát a gondolataimba, amikor ráeszméltem, hogy tényleg elmegy. Többé már nem fogom irányítani. Tovább éli az életét, és egyszer sem fog rám gondolni. Randizni fog bármilyen seggfejjel, aki érdeklődést mutat iránta. És ami még rosszabb, nem fogom sem látni, sem hallani őt. Meglesz a saját élete, aminek én nem leszek a részese, és ettől rettegetem.

Hirtelen minden idegennek és kényelmetlennek érződött. Az otthonom, a környék, a gondolat, hogy egy hét múlva kezdődik a sulis.

– Bassza meg! – morogtam az orrom alatt.

Ennek a szar helyzetnek most kellett véget vetnem.

Figyelemelterelésre volt szükségem. Sok figyelemelterelésre.

Amint beértem, elengedtem a kutyát, felmentem a lépcsőn a szobámba, és közben előástam a telefonomat a zsebemből.

Ha bárki más hívta volna ilyen korán, Madoc nem veszi fel a telefont. De mivel én voltam a legjobb barátja, csak kettőt csörgött ki.

– Még... mindig... alszom – motyogta.

– Még mindig áll a medencés buli, amit a sulikezítés előttre terveztél? – kérdeztem, miközben elindítottam a szekrényemen álló iPod dokkolón a *CrazyBitch*-et a Buckcherrytől.

– Ezt most kell megbeszelnünk? A sulis csak egy hét múlva kezdődik. – Olyan volt a hangja, mintha az arca felét egy párnába temette volna, de az utóbbi napokban mindig így beszélt. Miután Tate betörte az orrát, nehezebb esett azon keresztül venni a levegőt.

– Ma. Délután – mondtam, ahogy odasétáltam az ablakomhoz.

– Haver! – szakadt ki belőle. – Még nem tettem túl magam a tegnapi estén.

Igazság szerint én sem. A fejem még ködös volt a piától, amibe előző nap megpróbáltam belefojtani magam, de holtbiztos, hogy nem bírtam volna egész nap otthon ülni, ahol nem volt más társaságom, csak az idióta gondolataim.

Tate Franciaországba megy egy évre.

Melltartóban áll az udvarukon, és felgyűjtja a pólóját.

Megráztam a fejem, hogy kiverjem belőle ezeket a gondolatokat meg képeket.

– Akkor beugrunk a kondiba, és kiizzadjuk a másnaposságot – utasítottam. – Figyelemelterelésre van szükségem.

Ezt miért vallottam be? Most tudni fogja, hogy valami baj van, és nem szerettem, ha az emberek beleütötték az orrukát a dolgaimba.

– Tate elment? – kérdezte majdnem bátortalanul.

Megfeszült a vállam, de megőriztem nyugodt hangszínemet, miközben figyeltem, ahogy Tate egy új pólóban kilép a házukból.

– Ki beszélt itt róla? Megtartod azt a bulit, vagy nem?

Néhány másodpercig csend volt a vonal másik végén, de aztán Madoc megszólalt:

– Uh, huh. – Olyan érzésem támadt, mintha még mondani akart volna valamit, de bölcsen úgy döntött, hogy befogja a rohadt

pofáját. – Oké. De nem akarok ugyanazokkal az emberekkel találkozni, akikkel tegnap este buliztunk. Kiket hívunk meg?

Figyeltem, hogy a Bronco kitolat a felhajtóról, és amikor az istenverte szőke sofőr egyszer sem nézett vissza, megszorítottam a kezemben tartott telefont.

– Szőkéket. Sok szőkét.

Madoc halkan felnevetett:

– Hiszen utálod a szőkéket.

Nem mindet. Csak egyet.

Felsőhajtottam.

– Most viszont meg akarok fulladni bennük. – Nem érdekelt, hogy Madoc összerakta-e a kirakóst, vagy sem. Nem fogja erőltetni a témát, ezért volt ő a legjobb barátom. – Küldd ki az üzeneteket, és intézd el a piát! Én veszek kaját, és néhány óra múlva átmegek hozzád.

Megfordultam, amikor az ágyam felől halk, finom nyögést halottam. A purdue-s lány – elfelejtettem a nevét – felébredt.

– Miért nem jössz át most? Beugorhatunk a kondiba, és utána megvehetjük a cuccokat a bulira – javasolta Madoc, de én már forró tekintettel vizslattam az ágyamban fekvő lány meztelen hátát. A mocorgása miatt a takaró lecsúszott a fenekéig. Az arca nem felém nézett, így nem láttam belőle mást, csak a bőrét és a napsárga haját.

És ennyi elég volt, hogy lerázzam Madocot, mert hirtelen elképzelni sem tudtam volna az ágyamnál jobb helyet.

A következő néhány hét olyan volt, mint kiugrani egy repülőgépből egy tökéletesen működő ejtőernyővel, amit azonban nem voltam hajlandó használni. Az iskola, az anyám, Jax, a barátaim – mindannyian ott voltak körülöttem, hogy beléjük kapaszkodjak, de csak a rám váró baj ígérete miatt mozdultam ki mindennap a házból.

Bevonszoltam a nyughatatlan seggemet irodalomra, és próbáltam kitalálni, hogy mi a fenéért járok még iskolába. Baromira az volt az utolsó hely, ahol lenni akartam. Hiába voltak a folyosók mindig zsúfoltak, mégis üresnek tüntek.

Ráadásul szarul néztem ki. A bal szemem belilult, és megsérült az orrom egy olyan verekedésben, amire nem emlékeztem. Plusz reggel letéptem a pólóm ujját, mert nem kaptam levegőt.

Fogalmam sem volt, miért csináltam, de abban a pillanatban úgy tűnt, van értelme.

– Mr. Trent, ne üljön le! – utasított Mrs. Penley, amikor késve beléptem a terembe.

Már mindenki elfoglalta a helyét, így megálltam, hogy ránézek a tanárnőre. Kábé annyira kedveltem, mint bárki mást, és nem tudtam elrejteni az unalmat, ami biztosan az arcomra volt írva.

– Parancsol? – kérdeztem, miközben lefirkantott valamit egy rózsaszín papírra.

Felsóhajtottam, mert pontosan tudtam, mit jelent az a szín.

Odanyújtotta a cetlit.

– Hallotta, amit mondtam. Fáradjon az igazgató irodájába! – szólított fel, miközben bedugta a tollát a kontyába.

Rögtön jobb kedvre derültem, amikor meghallottam az élt a hangjában.

Szokásommá vált késni, sőt olyan is volt, hogy egyáltalán nem mentem be a suliba, és ezúttal Penley ki volt akadva. Sokáig tartott, amíg nála is elértem ezt a hatást. A legtöbb tanár már az első héten kiküldött az órájáról.

Elmosolyodtam, és eufória áradt szét bennem, amiért galibát okozhattam.

– Még egy legyen szívéssel sem toldja meg ezt a kérést? – pimaszkodtam, miközben kikaptam a kezéből a papírt.

Elfojtott nevetés hullámozott végig a termen, és néhányan felhorkantottak, mire Penley összeszűkülött barna szemekkel nézett rám.

De nem hátrált meg. És ezt a javára írtam.

Megfordultam, behajítottam a rózsaszín papírt a kukába, és szélesre tártam a faajtót, de azzal már nem fáradtam, hogy becsukjam magam mögött, miután leléptem.

Páran levegőért kaptak, és suttogás töltötte be a levegőt, de ebben nem volt semmi újdonság. Az utóbbi néhány napban a legtöbben kitértek az utamból, de a bunkóságom már kezdett unalmassá válni. Legalábbis nekem. A szívverésem már nem gyorsult fel, amikor faszfejként viselkedtem. Meg akartam emelni a tétet.

– Mr. Caruthers! – Hallottam, hogy Penley felkiált, és amikor megfordultam, észrevettem, hogy Madoc is kifelé tart az órájáról.

– Most vannak azok a bizonyos napok a hónapban, Mrs. Penley. – Komolynak hangzott. – Mindjárt visszajövök.

Ezúttal jól hallható röhögés harsant fel a termemben.

Madoc nem olyan volt, mint én. Őt szerették. Akár egy nagy adag szart is feltálalhatott volna neked, és te még kértél volna hozzá ketchupot.

– Tudod... – Mellém kocogott, és a hüvelykujjával az ellentétes irányba bökött. – Az igazgató irodája arra van.

Felvont szemöldökkel néztem rá.

– Rendben, oké. – Megrázta a fejét, mintha így törölte volna ki az elméjéből azt az agyament ötletet, hogy tényleg bevonulok a dirihez, és ki tudja, meddig ülök bent. – Tehát hová megyünk?

Kihalásztam a kulcsomat a farmerem zsebéből, és feltettem a napszemüvegemet.

– Számít az?

– És mihez kezdesz a pénzzel? – kérdezte Madoc, miközben lecsekkolta az új tetoválását.

Leléptünk a suliból, és kerestünk egy olyan tetoválószalont, ahol nem kérik el a személyinket. Végül találtunk egy helyet, a *Fekete Dámákat*. Ötletem sem volt, miért pont ez a neve, amíg körbe nem néztem, és fel nem tűnt, hogy csak nők dolgoznak.

Még nem töltöttük be a tizennyolcat, ezért szülői beleegyezés nélkül legálisan nem csináltathattunk tetoválást, de úgy tűnt, ez őket nem érdekeli.

Valami Mary nevű tyúk nemrég fejezte be Madoc hátán a *Fallen*¹ feliratot, amiben az e betűt lángok borították. Szerintem inkább o-nak látszott, de nem mondtam semmit. Madoc sem kérdezősködött arról, mit jelent a tetoválásom, úgyhogy nekem sem állt szándékomban faggatózni az övéről.

– Jelenleg nem sok mindent kezdhetek veled – válaszoltam, és felmorrantam, ahogy a tű áthatolt a bőrömön a bordáim fölött. – Az anyám a nagy részét betette a főiskolai alapomba. Majd akkor kapom meg, amikor leérettségizek. De valamennyit azért adott belőle. Azon gondolkozom, hogy veszek egy új kocsit, és a GT-t Jaxnek adom.

Az anyai nagyapám előző évben halt meg, és rám hagyott egy kis földet meg egy faházat a wisconsini Geneva-tó közelében. A kunyhó egy romhalmaz volt, és igazából érzelmileg sem kötődött hozzá a család, ezért anya beleegyezett, hogy eladjam egy érdeklődő befektetőnek. Az érte kapott pénz nagy részét hét lakat alatt őriztette egy bankban.

Igazából büszke voltam anyámra, amiért ragaszkodott ehhez. Általában nem volt rá jellemző, hogy ilyen felelősségteljes, felnőtt döntéseket hozzon.

¹ A *Fallen* bukottat jelent, de a későbbiekben érthetővé válik, miért nem lett lefordítva.

Bár egyáltalán nem állt szándékomban főiskolára menni.

Egyelőre azonban nem akartam arra gondolni, hogy mennyire megváltoznak majd a dolgok, amikor befejezem a középiskolát.

Megszólalt a telefonom, de lenémítottam.

Behunytam a szemem, miközben a háttérben a *Cold* szólt a Crossfade-től, és élveztem, ahogy a tű belemar a bőrömbe. Egyáltalán nem görcsöltem be, és amióta beléptünk az üzletbe, nem igazán gondoltam semmire. Súlytalannak éreztem a karomat meg a lábamat, és a sok szar, ami a vállamat nyomta, elhalványult.

Hozzá tudtam volna szokni ehhez.

Elmosolyodtam, miközben magam elé képzeltem a tíz évvel idősebb énemet, akit teljesen beborítanak a tetoválások, csupán csak azért, mert szerettem a fájdalmat.

– Meg akarod nézni? – kérdezte Aura, a raszta hajú tetováló-lány, amikor végzett.

Felálltam, odaléptem a falitükörhöz, és szemügyre vettem az oldalamra tetovált szavakat.

A tegnap örökké tart.

A holnap soha nem jön el.

A szavak a semmiből bukkantak fel a gondolataimban, de igaznak éreztem őket. A felirat kissé olvashatatlan volt, hogy ne lehessen könnyen kivenni, és én épp ezt akartam.

A tetoválás nekem készült, senki másnak.

Futó pillantást vetettem az apró vércseppekre, amik a *soha* szó végéről csepegték le.

– Ezeket nem kértem – mutatattam rájuk, és mogorván pillantottam Aurára a tükörben.

Ő feltette a napszemüvegét, és bedugott a szájába egy meggyújtatlan cigarettát.

– Nem magyarázom meg senkinek a művészetemet, kölyök. – Azzal kísértelt a hátsó ajtón. Gondolom, cigizni.

Hetek óta először nevettem el magam.

Nem lehet nem kedvelni egy olyan nőt, aki a helyedre tesz.

Madockal fizettünk, vettünk egy kis kaját, aztán elmentünk hozzánk. Anya üzent, hogy munka után találkozik a barátaival,

így tudtam, egy ideig csak az enyém a ház. Amikor ivott, soha nem jött haza, amíg kába volt.

És hogy tovább rontsa a hangulatomat, a bejárati ajtónál ott hevert egy csomag, Franciaországból érkezett.

Tate apjának címezték, de biztos véletlenül hozzánk tették le. Amikor anya az ebédszünetében hazajött, kinyitotta, valószínűleg azt hitte, hogy a miénk. Aztán írt egy üzenetet, hogy vigyem át a szomszédba, ha hazaértem.

De addig nem állt szándékomban, amíg a rohadt kíváncsiságom ki nem elégítem.

Miután Madoc bement a garázsba, hogy majd munka közben együnk, felnyitottam a papírdoboz tetejét, de rögtön vissza is hajtottam. Órjögő tűz tombolt a véremlében, és erősebb volt bennem a vágyakozás, mint a korábbi hetekben bármikor. Nem tudtam, hogy mi van a dobozban, de Tate illata mindent beborított, és ez leírhatatlan hatással volt rám.

Rövid életű jókedvem, amit a tetoválászonban szereztem, lassan elillant, és hirtelen düh meg keserűség vette át a helyét.

Gyorsan átvittem a csomagot Tate apjának bejárati ajtaja elé, aztán visszarohantam a garázsba, hogy belefójtam magam a kocsi-való munkába.

– Tartsd fel az elemlámpát! – utasítottam Madocot.

Ő beljebb hajolt a motorháztető alá, miközben próbáltam kicsavarni a gyertyákat a kocsimból.

– Ne olyan erősen! – szólt rám. – Ezek könnyen elpattannak, ha nem vagy elég óvatos.

Megálltam, és a csavarkulcsot szorongatva, összeszűkülő szemekkel néztem rá.

– Szerinted én ezt nem tudom?

Madoc megköszörülte a torkát, félrekapta a pillantását, és éreztem, ahogy áradt belőle a nemtetszés.

Miért morogtam rá?

Lesütöttem a tekintetem, megráztam a fejem, és nagyobb nyomást fejtettem ki a gyertyára. Ám a kezem megcsúszott, én meg előrebuktam, s közben hallottam a roppanást.

– A francba... – morogtam, és elejtettem a csavarkulcsot, ami eltűnt a kátyvaszoban.

A kurva életbe!

Megmarkoltam a kocsi szélét.

– Hozd a légkulcsot!

Madoc hátrahajolt a mögötte lévő szerszámos asztalhoz.

– Még egy legyen szívvel sem toldja meg ezt a kérést? – Visszhangozta a korábbi szavaimat, miközben átnyújtotta a szerzőszámot, hogy ki tudjam szedni a gyújtógyertyát.

Marha nehéz volt kihúzni onnan, és Madoc feltehetően gondolatban a vállát veregette, amiért megmondta előre, hogy ez lesz.

– Tudod... – kezdte felsóhajtva. – Eddig befogtam a számat, de...

– Akkor tartsd is csukva!

Kihúzta az elemlámpát a motorháztető alól, én meg félreugrottam, mert áthajította a garázson, és a falnak csapódva ripityára tört.

Jézus Krisztus!

Szokásos nyugodt viselkedésének nyoma veszett, tombolt a haragtól. Metsző tekintettel méregetett, s közben gyorsan kapkodta a levegőt.

Ő mérges volt, én meg tudtam, hogy túl messzire mentem.

Összeszorítottam a fogamat, a kocsi támasztott kezekkel előrehajoltam, és felkészültem a dühkitörésére. Madoc nagyon ritkán veszítette el a hidegvérét, ezért jóval nagyobb volt a hatása, amikor kikelt magából.

– Süllyedsz, ember! – kiáltotta. – Nem jársz be órára, mindenkinek felbaszod az agyát, állandóan verekezésbe keveredsz mindenféle seggfejjel, és ott vannak a karcolások meg a horzsolások, hogy ezt bizonyítani is tudjam. Mi a franc van veled? – A szavai súlyosan ülték meg a helyiség levegőjét. Mindenben igaza volt, de nem akartam belegondolni ebbe.

Semmi nem olyan volt, mint amilyennek lennie kellett volna. Szarul éreztem magam.

Éhes voltam, csak nem kajára. Nevetni akartam, de semmi nem volt vicces. Egyik szokásos hülyeségem sem gyorsította már

fel a szívverésemet. Még a környékünk is – ami általában megnyugtató az ismerőségével meg a szépen nyírt gyepével – sivárnak és élettelennek tűnt.

Belegyömöszöltek egy kibaszott üvegbe, és fulladoztam a rengeteg dologtól, amit csinálni akartam, de bármit is tettem, nem kaptam levegőt.

– Nyolc hónap múlva visszajön. – Madoc csendes hangja bekúszott a gondolataimba. Pislogni kezdtem, és beletelt néhány pillanatba, amíg rájöttem, hogy Tate-ről beszélt.

Megráztam a fejemet.

Nem.

Miért mondta ezt?

Ez nem Tate-ről szólt. Nem... volt... szükségem... rá.

Erősen megmarkoltam a csavarkulcsot, kihúztam magam, és legszívesebben ledugtam volna a saját szavait Madoc torkán.

A tekintete a jobb kezemre esett, amiben a szerszámot fogtam, aztán vissza az arcomra.

– Mi van? – kérdezte kihívóan. – Mégis mit akarsz csinálni?

Meg akartam ütni valamit. Bármit. Akár a legjobb barátomat is.

A telefonom csörgése szakította meg a patthelyzetet, amikor rezegni kezdett a zsebemben. Előhalásztam, de a tekintetemet továbbra sem vettem le Madocról.

– Mi van? – kiáltottam mérgesen a készülékbe.

– Hé, ember, egész nap próbáltalak elérni – mondta az öcsém, Jax. Egy kicsit tompának tűnt a hangja.

Még mindig kapkodva szedtem a levegőt, és semmi szükség nem volt arra, hogy a testvérem ilyen állapotban találjon.

– Most nem tudok beszélni.

– Jó – morogta. – Akkor cseszd meg! – És letette.

A rohadt, kurva életbe! Bassza meg!

Megszorítottam a telefonomat, szét akartam törni.

A tekintetem Madocra villant, aki megrázta a fejét, a munkasztalra hajította, ami még a kezében volt, és kisétált a garázból.

– A jó bűdös francba! – sziszegtem, miközben visszahívtam Jaxet.

Ha össze kellett szednem magam valakiért, akkor az az öcsém volt. Szüksége volt rám. Miután két évvel ezelőtt leléptem apámtól, jelentettem az erőszakot. Az öcsémét, nem az enyémet. Elvitték abból a házból, és bekerült a rendszerbe, mivel az anyját nem találták meg.

Csak én voltam neki.

– Sajnálom – böktek ki, meg sem várva, hogy beleszóljon a telefonba, amikor felvette. – Itt vagyok. Mi a baj?

– Fel tudnál venni?

Na ja, csak nem az én kocsimmal, mivel abban sikeresen tönkretettem a gyújtógyertyákat. De Madoc valószínűleg még ott volt az autójával.

– Hol vagy? – kérdeztem.

– A kórházban.